

Telegraful Român

Organul oficial al Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu și al Episcopilor CLUJ și ORADEA

Abonamentul

pentru parohii cl. I Lei 800; cl. II Lei 600; cl. III Lei 500. Particulari Lei 500. Autorități și străinătate Lei 1000. De sprijin Lei 1500. Pentru America 10 Dolari.

Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 12 Lei pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Pentru Pactul Păcii Raport de activitate pastorală

Campania pentru semnarea Apelului Consiliului Mondial al Păcii cu privire la încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri se desfășoară în toate țările cu deplin succes.

Astfel în P. P. Chineză Apelul a fost semnat de aproape 220 milioane patrioți chinezi. În R. P. D. Coreeană de peste 5 milioane. În țările de democrație populară de peste 20 milioane. La noi în țară până în 15 Mai s'au strâns peste 9 milioane de semnături. Campania aceasta continuă pretutindeni. Iar în țările capitaliste primele rezultate arată avântul masei muncitoare în lupta pentru pace. Astfel că în total aproape 250 milioane de oameni ai muncii au întărit cu semnăturile, cu convingerea, munca și lupta lor, apelul Consiliului Mondial al Păcii.

Aceste succese însuflețesc pe partizanii păcii la o desfășurare și mai largă a campaniei, la mobilizarea tuturor forțelor pacii. Comitetele păcii, cea mai bună formă de organizare, coordonare și conducere a activității luptătorilor pentru pace, trebuie să se sprijine pe munca milioanele de activiști ai mișcării partizanilor păcii și să antreneze în mișcarea pentru pace toate păturile populației, indiferent de apartenența lor socială și convingeri. Preoții, care sunt membri în comitetele păcii, trebuie să fie animatori ai campaniei pentru semnarea Apelului, să însuflețească pe toți în lupta pentru pace. Cei care nu sunt membri în comitetele păcii, să intre în echipele ce adună semnăturile, să ducă munca de lămurire și să fie factori activi în lupta pentru pace. Aceasta cu atât mai mult în masele țărănești, unde preotul prin cuvântul și atitudinea lui, poate avea un rol însemnat în lămurirea și angajarea poporului credincios pe calea luptei pentru pace. Mai ales că în această campanie nu e vorba numai de a câștiga un număr de semnături, ci de a înrădăcina în conștiința celor ce semnează convingerea că fiecare este un soldat al păcii, că de munca și lupta lui atârnă biruința păcii în lume, deci viitorul fericit al omenirii.

Marea însuflețire și aprobarea unanimă cu care întâmpină Apelul Consiliului Mondial al Păcii oamenii de diferite convingeri politice și credințe religioase, de diferite situații sociale, oamenii de toate rasele și națiunile, dovedesc că cererea pentru încheierea unui Pact al Păcii reflectă cele mai profunde năzuinți ale popoarelor, că ele sunt hotărâte să apere pacea până la capăt.

Poporul muncitor din R. P. Română își manifestă această hotărâre nu numai prin însuflețirea cu care primește echipele și iscălește Apelul, ci prin ridicarea conștiinței lui luptătoare și avântul deosebit al lui în munca pentru împlinirea și depășirea planului. În această privință preoții trebuie să fie model. Angajându-se în această acțiune ei sunt conștienți că împlinesc nu numai cea mai fierbinte năzuință a milio-

Parohia Adrian-Mureș, este așezată în încântătoarea vale a Gurghiului. Aici pădurea se înfrățeste cu lunca, stejarul străjuește holdele aurii, iar râul care poartă același nume ca și valea este o adevărată binecuvântare pentru cele șapte sate românești înșirate pe cursul său, din Reghin până în Lăpușna. Protejat de perdeaua pădurilor întinse și de culmile la poalele cărora este așezat satul Adrian nu cunoaște vânturile mari sau viscoalele, iar vara, numai la un pas de răcoarea pădurii, este o căldură înăbușitoare.

Fiind cea mai veche așezare în aceste locuri, întemeiat de coloniștii sași, este curios cum acest sat în loc să crească, astăzi este cel mai mic cătun din valea Gurghiului. Satul Adrian are astăzi abia 100 familii de români și 20 familii de romi. În general privind la starea economică a lor, se poate spune că nici unul nu este mai rășărit decât altul, abia reușind să trăiască; de aceea aspectul satului este săracios, cu căsuțe de lemn și cu gospodării invizibile.

Sosind în viitoarea mea parohie în toamna anului 1949, dela început mi-am dat seama că nu va fi prea ușor. Casa parohială ocupată, vechii consilieri opoziționiști revenirii, nici nu și-au arătat fața. Într'un sat întreg nu s'a înghesuit nimeni ca să mă găzduiască. Am fost nevoit să stau la doi bătrâni, care deabia își duceau viața de pe o zi pe alta. Valul acesta m'ar fi doborât dacă n'aș fi fost pregătit sufletește mai dinainte. Idealismul meu a fost îngrădit întotdeauna în limitele realității și de aceea nu am dat înapoi.

Eu, preotul satului, dacă treceam pe stradă nu se arăta țipenie de om. Ba mai mult, din spațele porților de multe ori mi-au șuerat pe la ureche în loc de binețe, sudalme.

Ce se întâmplase?

Fostul preot greco-catolic nerevenind, lucra din umbră. Preot tânăr și mare catolic, printr'o pastorație cu tact, reușise să și atragă marea simpatie a enoriașilor săi.

Acesta, ca și alți „vizitatori nocturni“, deghizați în strae țărănești, prezentau situația lor

nelor de oameni ai muncii, imperativul primordial al vremii de azi, ci și mistuna, pentru care i-a trimis Hristos în mijlocul poporului dreptcredincios: de a fi propovăduitori de pace, făcători de pace și luptători ai păcii.

Astfel se și explică cum preoțimea noastră, fără excepție, își face datoria cu avânt în marile fronturi ale păcii. Ea este în câmpul lucrării sale firești. Ea nu va desarma până când norii întunecoși ai războiului nu se vor risipi și va străluci peste omenire soarele păcii netulburate. Și ea crede că pacea e mai tare decât războiul pentru că pacea este vrerea cerului și a pământului. Ea va birui!

ca pe a creștinilor persecutați din „Quo Vadis“ iar pe mine mă prezentau ca pe un — preot surrogat — „luat de pe drum și făcut popă în două-trei luni, ca să vă rălăcească pe voi dela credința cea adevărată“.

Ce era de făcut?

Înțelepciunea șarpelui și blândețea porumbelului a fost deviza supremă a misionarului ortodox dela Adrian. Ca un surd ce nu aude și ca un mut ce nu-și deschide gura sa, aceasta a fost atitudinea mea față de aceia care mă insultau pe față sau în ascuns. Mi-am zis: „Nici plugarul nu culege roade de îndată ce a intrat cu plugul în brazdă“. M'am hotărât deci să trec peste orice obstacol și să lupt cu toate forțele.

La slujbă, singurii închinători erau cantorul și paraclisierul. Am servit întotdeauna conforma tipicului ortodox, cu toată demnitatea, fiind mult ajutat de voce. Primii veniți n'au mai putut sta în rezistență, auzind că noul preot a e o „gură faină“. M'am obișnuit a predica regulat, predica mea fiind mai mult o convorbire între sufletul meu și ale ascultătorilor mei. Am explicat pericopele sf. Evanghelii pe înțelesul poporului și nu am făcut niciodată vreo aluzie la purtarea lor față de mine.

Cum am început pastorația?

Înaintașul meu fusese prea versat în această materie. Rugându-mă adesea în orele acelea de frământare, Dumnezeu m'a luminat. Trebuia să-mi câștig prieteni devotați. Mi-am îndreptat privirea mai întâi spre familia fostului prim curator, căruia am început să-i fac vizite anunțate și neanunțate. Discutam fără nici un fel de tendință, luam Sf. Scriptură și cu toată sinceritatea și căldura sufletului le-am descoperit multe adevăruri în legătură cu cerințele lor sufletești.

Și pentru că fostul preot avusese mai multă influență asupra femeilor, am început convertirea celei mai destoinice enoriașe care avea darul convingerii în discuțiile ei cu celelalte femei și care din fericire este chiar soția primului curator nou ales. Această femeie a fost mâna mea dreaptă care a ținut adevărate predici prin case cu femeile din rezistență, convingându-le să vină la biserică. Tot dela această enoriașă am putut afla ce lipsuri a avut fostul preot, ca eu apoi să dezvolt în activitatea mea calitățile opuse acestor lipsuri. Fostul preot nu era nici cântăreț și nu avea nici darul oratoriei. Prin slujbe frumoase, cu fast, și prin predici inflăcărâte, bine alcătuite, porțile bisericii au început să se deschidă. Acela era retras și nu prea vorbea deschis cu oamenii. Eu m'am dus până acum la toți „în povești“ cu vorbe înțelepte, cu sfaturi bune și folositoare. Când am putut din toată sărăcia mea am ajutat pe aceia care mi-au cerut sprijinul.

Astfel din Noemvrie, data sosirii în parohie, și până în Ianuarie, nu mai eram preot surrogat, ci „băiat de preot gr.-catolic“, pentru ca peste

(Continuare din pag. 2-a)

Iisus Hristos ca oaspete

Împăratul cerurilor pentru iubirea de oameni pe pământ s'a arătat și cu oamenii a trecut" (Dogm. gl. 8), și trăind cu oamenii a împărțit cu ei și bucuria și întristarea.

Iisus Hristos era în cele mai apropiate relații cu toți cei ce-L înconjurau, nu se înstrăina de ei, fiind adesea și oaspetele lor.

În evanghelie sunt descrise până la opt cazuri, însă fără indoială, că au fost mult mai multe.

Viața lui Iisus Hristos este un model din care trebuie să învățăm a ne comporta creștinește și în relațiile noastre de ospitalitate, cu atât mai mult, că aceste relații, după cum tuturora le este cunoscut, au o însemnătate destul de mare în viața socială, cât și în viața particulară.

De aceea vreau să citez urmând evanghelia, trăsăturile caracterului lui Iisus Hristos, atunci când El era oaspete în mijlocul oamenilor, ce-L înconjurau. Să extragem din Evanghelle răspunsuri la următoarele întrebări:

1. La cine și în ce întâmplări Iisus Hristos a fost ca oaspe?

2. Ce făcea și cum se comporta în acel timp cu cei ce-L înconjurau?

3. Ce aproba și ce nu aproba în obiceiurile ospitalității?

4. Cum se purta față de modul cum era tratat și ce anume prețuia în ele?

La cine și în ce ocazii era ca oaspete Iisus Hristos?

Din evanghelie se vede că Iisus Hristos a fost ca oaspe și la cei bogăți și la cei săraci, la fiecare care îl invita.

În Cana Galileii El a fost ca oaspe de onoare la nuntă împreună cu Mama și ucenicii Săi (Ioan 11, 1—11).

În casa lui Levi sau Matei, Iisus Hristos împreună cu ucenicii a fost la masa mare, sărbătorind o schimbare fericită în viața lui Matei și anume: lepădarea funcțiunii de vameș și intrarea lui în chemarea apostolică. Masa aceasta, cum o descrie sf. ev. Luca, a fost o sărbătoare și a fost dată special pentru Iisus Hristos, care a binevoit să împartă acest ospăț cu mulți vameși și farisei (Luca 5, 29; Mat. 9, 10; Marcu 11, 15).

În Betania Iisus Hristos frecventa casa lui Lazăr și a surorilor sale Marta și Maria. Aceasta evlavioasă familie, cum o descrie sf. ev. Ioan, Iisus Hristos o iubea îndeosebi, iar pe Lazăr îl numea chiar amicul Său și al apostolilor Săi (Ioan 9, 5—11). În această prietenească casă Iisus Hristos venea și fără invitație specială cum se vede din cazul acela, că Marta care dorea să ospăteze pe Învățătorul ca pe un musafir scump, nu era pregătită pentru primirea Lui, și era nevoită să pregătească cele necesare pentru ospăț, când Iisus Hristos era deja în casă (Luca 10, 38—42).

Altă dată îl vedem pe Iisus Hristos în Betania ca oaspe la masa lui Simon leprosul, unde iarăși sânguitoare Marta servește la masa Învățătorului și Învietorului fratelui ei Lazăr (Ioan 12, 1—2).

La Ierihon Domnul Iisus Hristos vizitează casa lui Zahei, intră la el nu numai fără invitație ci însuși singur se invită, observând că acest vameș dorește să vadă pe Marele Prooroc și Făcător de minuni (Luca 19, 2—6).

Iisus Hristos a fost ca oaspe și în casele vrăjmașilor Lui, la farisei și anume: la fariseul Simon, la unul necunoscut, cât și la un șef al fariseilor. Toți aceștia, cum se vede din evanghelie, îl chemau pe Iisus Hristos numai pentru socotelile lor, însă Iisus Hristos nici pe acești oameni vicleni și fățarnici nu-i ocolea (Luca 7, 36—50; 11, 37—54; 14, 1—35; Mat. 22, 25—36).

Din aceste exemple vedem că Iisus Hristos nu se înstrăina de nimeni: a fost ca oaspe și la prieteni și la dușmani, la bogăți și la săraci, la oameni sus puși (mai marii poporului) și la cei necunoscuți, însă mai apropiate legături, atât în convorbiri, cât și la mese, Iisus Hristos le avea cu poporul.

Fariseii și cărturarii, considerând că aceste relații cu poporul nu se potrivesc cu demnitatea de prooroc, l-au poreclit pe Iisus Hristos „mâncăcios și bețiv”, prieten vameșilor și păcătoșilor, iar pe cei din popor, ca „popor blestemat, necunoscător de lege”. Acești îngâmfati le-giuitori și cărturari nu vroiau să se apropie de popor, să iatre în situația lui, să-l învețe pe dânsul cu dragoste prin vorbă și pildă, cu un cuvânt: fariseii și cărturarii se purtau cu poporul de rând fără inimă, cu mândrie, strict și sever.

Să vedem acum, ce făcea Domnul Iisus Hristos apropiindu-se de popor și cum s'a purtat cu el?

În raportul cu poporul, Iisus Hristos nu s'a mărginit a-l învăța pe acesta numai în biserică-sinagogi, în locurile de rugăciuni și învățătură de obște, ci și acolo unde poporul lucra câștigându-și pâinea de toate zilele, acolo unde se odihnea, mânca; în cercuri familiare și în cercuri de ospățuri, printre care se număra și El.

Ce făcea Hristos acolo? Despre ce a vorbit?

Domnul Iisus Hristos pretutindeni, în orî și ce împrejurări, un singur scop avea: mântuirea lumii care-l umplea toată viața Lui. El avea cuvântarea vie, pătrunzătoare și felurită dar totul pentru „un lucru care ne trebuiește” (Lc. 10, 41—42), în primul rând aceea ce alcătuiește fericirea omului.

Poate spune cineva, oare noi suntem datori să vorbim numai despre religie și ceea ce privește religia, chiar și la ospățuri, unde noi ne adunăm pentru repaus și distracție? Nu dela noi nimeni nu cere exclusiv acest lucru; la noi afară de religie sunt multe alte lucruri despre care putem vorbi: „și Tatăl vostru știe că vă trebuiește acestea, însă căutați mai înainte împărăția cerurilor și acestea toate vi se vor adăuga” (Lc. 12 30). Dar religiozitatea se referă nu numai la chestiuni pur religioase: religia este sufletul vieții creștinești, ea poate să pătrundă pretutindeni, să atingă și unele obiecte ca mâncarea și băutura. „Dacă mâncați sau beți toate să le faceți pentru mărirea lui Dumnezeu”. Dacă pătrunde acest sfat evanghelic în viața omului, atunci și ospățul nostru ar fi curățit de tot ce este de prisos, vătămător și necreștinesc; mai des se vor auzi atunci vorba înțeleaptă, convorbirile cele folositoare, atât de necesare în viața socială.

Să îndreptăm iarăși privirea noastră spre Mântuitorul și să observăm cum se poartă El în ospățuri cu oamenii ce-L înconjurau și ce aprobă și ce desaproabă în obiceiurile ospitalității. În relațiile lui Iisus Hristos cu oamenii la care El a fost chemat ca oaspete, a arătat ca și întotdeauna, o măreață simplitate, sinceritate suflet deschis — proprietate a Adevărului Întrupat — și o dumnezească bunăvoință, care prețuiește pe fiecare om și găsește ton corespunzător în raportul cu cei buni și cu cei răi, cu prietenii și cu cei care-L urăsc.

Iată Iisus Hristos în Betania, în casa amicului Său Lazăr. Sora lui Lazăr a primit pe Învățătorul cu obișnuita bucurie; de bucurie ea a hotărît să gătească o masă îmbelșugată. „Marta se silea spre multă slujbă” spune ev. Lc. 10, 40, dar sora ei Maria, șezând lângă picioarele lui Iisus, asculta cuvântul Lui cu așa atenție, că uită toată grija cea lumească și nu observă că s'ora ei mult se îngrijeste. Acest lucru mahnest

pe Marta; ea se teme că singură nu va dovedi cu lucrul fără ajutorul sorei ei ca să pregătească tot ce trebuie și față în fierberea sânguinții ea face lui Iisus dojană amicală: „Doamne, au nu socoți, că sora mea m'a lăsat să slujesc singură? Zi-i deci să-mi ajute” (Lc. 10, 40). Când citești aceste cuvinte din sf. evanghelie, iute-ți închipuiești tabloul zugrăvit de ele și atunci te gândești: câtă a fost la Iisus Hristos simplitatea, blândețea, bunăvoința și indulgența amicală în relațiile cu oamenii și cu Marta, care îl adora pe Domnul Iisus Hristos și care totuși a îndrăznit să-l spună așa cuvinte! Și asta se simte și mai mult când dai atenție acestor simple și blânde cuvinte cu care Hristos vrea să îndrepte grija greșită a ei: „Marto, Marto, te îngrijești și spre multe te silești, ci un lucru trebuiește, Maria partea cea bună și a ales, care nu se va lua dela ea” (Luca 10, 40—42).

În raportul cu Zahei Iisus Hristos a arătat cu ce atenție și dragoste El stă în relații și cu acei oameni pe care toți îl disprețuiau, cum de departe El vedea bunătatea și în omul păcătos, cum știa să găsească aurul și în noroi și să-l curățească.

Aici vedem un tablou cu adevărat impresionant. Iată Iisus Hristos vine la Ierihon. Pe Dânsul îl înconjoară o mulțime mare de popor. În mijlocul mulțimii se află înghesuit un omuleț mic de statură. Acesta era vameșul Zahei; el era bucuros că s'a apropiat Marele Făcător de minuni și a vrut măcar odată să-L privească, dar nu-L putea vedea din cauza mulțimii mari de popor; el dă fuga înainte, se urcă într'un dud și de-acolo privește spre Iisus Hristos, căci pe acolo era să treacă, neîndrăznind să gândească că Marele Prooroc o să-i viziteze casa. Iisus Hristos deosebește sânguința lui Zahei de simplă curiozitate a celorlalți. Se apropie de dud și-i zice lui Zaheu: „Zahee, grăbește de te pogoară, căci astăzi în casa ta trebuie să rămân” (Luca 19, 5—6). Zahei grăbindu-se s'a pogorit și primește în casa sa pe Domnul bucurându-se. Sf. Evanghelie nu spune despre ce a vorbit Iisus Hristos cu Zahei, dar povestește numai binecuvântata concluzie a convorbirii sale: ea parcă a reînviat pe Zaheu, el simțind în sine hotărîre definitivă să se îndrepteze și profund mișcat sufletește a spus: „Iată, jumătate din averea mea o dau săracilor și de am nedreptățit pe cineva, îi întorc împătrit” (Lc. 19, 8).

Sinceritatea îndreptării lui Zahei o mărturisește însuși Domnul Iisus Hristos: „Astăzi s'a făcut mântuire casei acesteia” (Lc. 19, 9).

Să vedem acum modul de comportare în casele fariseilor care l'au chemat pe Domnul Iisus la masă. Aici pentru El nu era masă de bucurie ca în casa amicilor Săi din Betania și în casa lui Zahei; fariseii îl chemau pe Iisus Hristos cu gând viclean, ca să vadă, oare va spune sau va face El ceva, pentru care ar putea fi judecat și prin aceasta și disprețuit în fața poporului (Lc. 14, 1). E important de observat cum vorbește și cum activează Domnul Iisus în societatea acestor oameni vicleni.

Iată-L pe Domnul Iisus în casa fariseului Simon. Acest cărturar însuși a chemat la el pe Iisus, dar l-a primit cu așa răceală și indiferență că n'a îndeplinit nici cele mai elementare reguli de bunăcuviință care de obicei se îndeplineau în societatea iudeilor la intrarea oaspeților invitați (Lc. 7, 44—46). Cu așa primire îngâmfatul cărturar desigur arăta să se știe că el nu-L consideră pe Domnul Iisus ca om mare, părere ce o crede confirmată în timpul mesei prin ceea ce s'a întâmplat: femeea știută de toți ca păcătoasă, intră în casa fariseului și stând lângă picioarele lui Iisus înapoi, stropea cu lacrimi picioarele Lui, le ungea cu mir și le ștergea cu părul capului său. Văzând aceasta fariseul a gândit: „Acesta de-ar fi prooroc, ar ști cine

(Continuare în pag. 4-a)

Cuvânt de învățătură despre vremea Pentecostarului

„Acum toate de bucurie s'au umplut, și cerul și pământul și cele de desubt. Deci să prăznuiască toată făptura Învierea lui Hristos, întru care s'a întărit”
(Din Canonul Învierii)

Precum primăvara cu razele luminoase de soare și cu vântul cald are rostul de a redeștepta prin lucrarea ei tainică natura la o nouă viață, sub puterea harului divin, tot așa și îmbucurătorul conținut al cărții de slujbă bisericească „Pentecostarul”, are menirea de a vesti tuturor credincioșilor nădejdi noi de viață, avânt și însuflețire spirituală, bucurie și lumină datorită unui singur fapt: că Hristos cel ce a răbdat patima și moartea pe cruce a înviat.

Învățătura cărții cu numele „Pentecostar” care cuprinde slujbele celor 50 de zile începând cu Duminică Sfintei Învieri și până la Duminică tuturor sfinților, poate fi cuprinsă în scurta dar mult bogată frază:

„Hristos cel ce a biruit moartea prin înviere, a dăruit lumii bucurie, lumină, viață și mântuire”.

Dacă vremea Tridului, vremea marelui post al Paștilor își concentra învățătura în înfrânare, post, în duhul rugăciunii fierbinți, scaldate în lacrimile căinței de păcate, deoarece vremea postului mare avea ca punct central durerea și patimile lui Hristos cel răstignit, vremea pentecostarului binevestește nouă cu totul altceva. Spre deosebire de starea îndușetoare antecedentă, spre deosebire de momentele cernite și brazdate de suspin și lacrimi pentru Hristos cel ce merge la patimă de bunăvoie, ca să se dea răscumpărare pentru mulți, vremea Pentecostarului binevestește nouă „bucurie mare”, din care bucurie țâșnesc izvoare de învățătură.

Bucuria reiese din biruința Domnului, care a rupt pecețile morții și a ieșit din mormântul

Iisus Hristos ca oaspete

(Urmare din pag. 3-a)

și ce fel de femeie se atinge de El, căci este o păcătoasă” (Lc. 7, 37—39). Cu acest prilej Iisus Hristos, care are putere a ierta păcatele, cu tobul de Bland Înviator și ca oaspe sincer și cu inima deschisă se adresează către Simon cu cuvintele: „Simone, am să-ți spun ceva! Spune Înviătorule, a zis el”. Și Domnul Iisus a spus: „Doi datornici aveau un câmătar, unul era dator cinci sute de dinari, iar altul cu cincizeci și neavând el cu ce să plătească, cămătarul i-a iertat pe amândoi. Spune-mi dar, care din ei îl va iubi mai mult? Iar Simon a zis: Mi se pare că acela cărui a iertat mai mult, Iar Iisus a zis: Drept ai judecat. Întorcându-se către femeie a zis lui Simon: Vezi pe această femeie? Am intrat în casa ta, apă pe picioarele mele nu ai dat, iar aceasta cu lacrimi mi-a spălat picioarele și le-a șters cu părul capului său; sărutare nu mi-ai dat, iar aceasta de când am intrat nu a încetat să-mi sărute picioarele. Cu undelemn capul nu mi l-ai uns, iar aceasta cu mir mi-a uns picioarele. Pentru aceasta îți zic: Iartă-se ei păcatele cele multe. Iar cui se iartă mai puțin, iubește mai puțin. Și a zis Iisus către femeie: Iartă-ți-se păcatele!” (Lc. 7, 40—48).

Cu ce blândețe și cu câtă inimă deschisă vorbește Domnul Iisus Hristos cu mândrul și vicleanul stăpân al casei, deși prea neplăcută a fost pentru Mântuitorul această mândră răceală în ospitalitatea lui Simon, această viclenie a gândurilor lui despre El și acest dispreț cu care fariseul se uita la păcătoasa care a intrat în casa lui.

Icon. stavr. Ioan Stoica
(Va urma)

cel străjuit, ca un mire dintr-o cămară „umplând toate de lumină și cele cerești și cele de desubt”.

De acum, zice sf. Ioan Hrisostom, „nimeni să nu se mai tânguiască și întristeze pentru păcate, că iertarea din mormânt a răsărit. Nimeni să nu mai fie cu sufletul încoplat în freacă durerii și al temerii de moarte, căci prin Înviere pe noi toți ne-a slobozit Mântuitorul”. El, blândul păstor, a alungat groaza morții de care s'a îngrozit sute și mii de aniomenirea; a sfărâmat încuietorile cele veșnice ale iadului și în locul întristării a sălășluit bucurie.

Dar minunea Învierii nu ne învață numai cum să ne bucurăm de biruința lui Hristos, ci în același timp ne arată cum printr'ansa ni s'a dăruit lumină, viață și iubire.

Lumina această a învierii este pentru noi înțelepciune, pentru că proorociile s'au împlinit; iar călăuzitor spre desăvârșire, iar ce polește sufletele ținând neșters într'ansele simțământului iubirii față de Dumnezeu și aproapele. Ea este energie de viață, vâpale dogoritoare ce transformă și purifică sufletul credincios.

Bucurie și lumină, sunt două elemente care se înfrățesc, care se cer una pe alta, două note care fac parte din aceeași gamă; „desăvârșirea”; două aripi care într'aripează sufletele spre dorirea celor fără de materie, două izvoare din care se poate innobila din destul orice creștin ce slăvește învierea lui Hristos.

Dar cuprinși de bucuria cea fără de margini a învierii lui Hristos, credincioșii trebuie să se arate totodată îndepliniți ai celei mai mari porunci: iubirea de Dumnezeu și de aproapele.

Pe lângă toate aceste mari pilde de învățătură și înțelepciune care izvorăsc din minunea Învierii (bucurie lumină și iubire) „viața cea nouă” este o altă comoară neprețuită, fiindcă Învierea poate fi socotită punctul de plecare al creerii din nou a omului, întrucât printr'ansa Mântuitorul ne-a asigurat că vom fi și noi părtași învierii Sale și moștenitori ai împărăției celei veșnice.

Perioada Pentecostarului mai poate fi socotită un bogat izvor de învățătură și prin caracterul său de „apologie a Învierii”. Temeliile apologetice ale Pentecostarului reies din textele ce preamăresc buna necredință a Tomii, care a pipăit rana din coasta Domnului, fără ca mâna cea de lut a apostolului să fie aasă de rana care prin puterea sa a întunecat soarele și a clătit pământul.

La fel și din înfrângerea mironosițelor femeii, care s'a preschîmbat în bucurie adâncă, atunci când venind să ungi cu mirrositoare pe cel neprețuit, au auzit glas ca acesta dela inger: „Ce căutați pe cel viu cu cei morți, s'a sculat, nu este aici; deci mergând propoveduiți învierea”.

În sfârșit, minunea lui Iisus dela lacul Vitezda, expusă mișcător de tot în Pentecostar, prin care Domnul a dat sănătate slăbănogului celui ce zăcea de 38 ani, întâlnirea cu femeia Samaritană careia prin puterea de sus i s'a luminat mintea cum că „Domnul e apa cea vie a vieții din care dacă va bea nu va mai înseta niciodată”, sunt iarăși izvoare de învățătură, care izvoare adevărate dumnezeiești Fiului lui Dumnezeu; la fel și minunea vindecării orbului din naștere, căruia fiindu-i unși ochii cu tină, i s'a dat puțința de a vedea pe cel ce a luminat prin învierea sa toate și a mărturisi dumnezeirea binefăcătorului său.

La fel faruri dătătoare de lumină și învățătură sunt și momentele când Dumnezeu-Fiul s'a înălțat cu trupul, promițând că va trimite pe Duhul Sfânt-Mângăetorul care va fi pururea cu noi și care Sfânt Duh s'a și pogorit lucrând prin oameni binele și binevestind țăriia lui Dumnezeu în sufletele sfinților pe care Biserica îi cinstește pe toți ca pe niște fii aleși ai lui Dumnezeu la slujba de încheiere a vremii Pentecostarului,

Și acum după ce am analizat bogata învățătură ce se desprinde din cartea cultică a Pentecostarului, carte despre care Sf. Ioan Gură de Aur spune că „e cea mai veselă și mai poftită decât multe cărți”, să ne întrebăm cu toții, oare care trebuie să fie atitudinea creștinului ce tinde spre fericire și mântuire, față de acest material ziditor de suflet?

Răspunsul cel mai potrivit îl găsim pe acesta: Să ne trudim a ne arăta a fi și noi părtași Sfintei Învieri a lui Hristos, răstignindu-ne cu firea păcatului, ca să înviem cu firea noastră cea bună, încununăți de bucurie că Hristos a înviat, pătrunși de lumină și de înțelepciune că mărirea Domnului peste noi a strălucit și înflăcărați de iubirea care toate le iartă, toate le răbdă, toate le nădăjduiește și le poate.

Nu mai așa, adevărat traducând în faptă realitatea învățăturii Învierii, va putea răsuna ca o realitate vie și nesdruncinabilă credința mărturisită în glasul stranei străbune: „Ieri m'am îngropat cu tine Hristoase, azi înviind Tu, mă scoli împreună cu Tine; cu Tine m'am răstignit ieri, însu-Ți preamărește-mă Mântuitorule întru împărăția Ta”.

Nu mai așa ne vom învrednici să auzim în sufletele noastre, bântuite de năvala ispitelor, liniștitorul și întru toate doritul și fericitul cuvânt: „Pace vouă”.

Preot Ioan Naftanailă
(Breaza-Făgăraș)

SFÂNTUL SINOD, în ședința din 8 Octombrie 1950, a hotărât editarea unui tipic bisericesc, care să îmbrățișeze cu deosebire nevoile bisericilor parohiale prin care să se uniformizeze în special Sf. Liturghie, cele 7 laude, Sf. Taine și Ierurgiile. Adunarea și prelucrarea materialului tipiconal se face de profesorii de Liturgică dela Institutul Teologic și specialiștii în chestiuni liturgice dela Cursurile de îndrumare misionară. Deasemenea Eparhiile vor aduna materialul trimis de preoți prin protopopiate (material discutat de conferințele preoțești) și-l vor înainta Serviciului de Studii și Învățământ din Administrația Patriarhală. După adunarea materialului din toată țara și prelucrarea lui, o comisiune de 3 membri ai Sf. Sinod va da forma definitivă acestui Tipic. Astfel vom avea un îndrumător oficial, care va realiza uniformizarea slujirii în tot cuprinsul Bisericii Ortodoxe Române.

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. II Laslăul-Mare din protopopiatul Raionului Târnăveni, Regiunea Mureș, se publică concurs cu termen de 30 zile dela publicarea în „Telegraful Român”.

I. Venituri.

Completarea salariului dela parohie.

Stola uzitată în parohie.

Salarul dela Stat.

Locuința în casa parohială (cu dependințe).

II. Îndatoriri.

Toate cele legate de statul preoțesc.

Cererile de candidare, însoțite de binecuvântarea arhierescă, se vor înainta în termen, oficiului protopopesc ort. rom. din Târnăveni, după care se va fixa fiecărui candidat data prezentării în parohie, pentru a servi Sf. Liturghie, a predica și a sta de vorbă cu credincioșii.

Pr. Ioan Groza, protopop
În înțelegere cu Consiliul parohial din Laslăul-Mare.

Concurs

Se publică concurs cu termen de 30 zile dela apariția în organul oficial, pentru parohia SANISLAU, Raionul Carei, Regiunea Bihor, Episcopla Orădiei.

Cererile, însoțite de actele recerute, inclusiv opinia Oficiului protopopesc respectiv, vor fi înaintate prin Oficiul protopopesc Carei.

Oradea, din ședința Consiliului Eparhial, ținută la 10 Mai 1951.

Consiliul Eparhial